

тъ!“ Такъвыи чисто-индивидуалны черты производять най дълбоко то *правшвенно дѣйствие*.

Но да са даватъ едни само пълны біографіи — ще бѣде друга крайность. То значи да впаднемъ пакъ въ систематическо изложеніе, кое то искахмы да отбѣгнемъ, и ученикъ тѣ сѣщо тѣй былъ бы затиснѣтъ отъ много то частности, како то по напредъ отъ много то заключенія. Начъртайте, ако е възможно, малко и то просты очерки, но цвѣтове тѣ нека сѣ свѣтлывы и живы. Повоначалный тѣ иска отдѣлены образы, но ако тѣзи образы сѣ твърдѣ прострѣны — тѣ преставатъ вече да сѣ образы. По тѣзи причина, азъ раздѣлихъ по дълги тѣ біографіи на нѣколко номеры, отъ кои то сѣкій представля завършенъ образъ. Нѣйдѣ заглавихъ кратки отдѣленія, а другадѣ — не, за да дамъ случай на ученика да намѣри самъ си приличны тѣ названія, — упражненіе твърдѣ полезно за негово то образование.

Ако за историка е важно да намѣри вѣрны источники, отъ кои то да черпе, колко то е можно, чисто — исторически фактове, то и за педагога, кой то издава историческа книга за първоначално то ученіе не е по малко важно да намѣри источники педагогически, сирѣчь такъвыи представленія, кои то да са отличаватъ по простота та, ясность та, живость та, характеричность та, искъсо — по достоинство то на своя та метода. Случва са, че една историческа книжка, на коя то сѣ пренебреженіе бы погледнѣлъ историкъ тѣ, става за педагога истинно-классическо твореніе. Ако бы нѣкой за приготвително преподаванѣ на исторія та заелъ исторически образы отъ Раумера или отъ Ранке, или пакъ отъ Всеобща та Исторія на Бѣттихера, — то бы не постѣпилъ